

DE ZWARTE ROOS

Nora Roberts bij Boekerij:

<i>Het eiland van de drie zusters-trilogie</i>	2 <i>Armen vol rozen</i>	<i>Kijk niet terug</i>
1 <i>Dansen op lucht</i>	3 <i>Proeven van liefde</i>	<i>Onderstromen</i>
2 <i>Hemel en aarde</i>	4 <i>Geluk als besluit</i>	<i>Op de vlucht</i>
3 <i>Spelen met vuur</i>		<i>Erfenis</i>
	<i>Boonsboro Inn-trilogie</i>	<i>Nachtwerk</i>
	1 <i>Voor nu en altijd</i>	
	2 <i>De eerste en laatste</i>	Nora Roberts als J.D.
	3 <i>Alles voor elkaar</i>	Robb bij Boekerij:
	<i>Drakenhart-trilogie</i>	<i>Thrillers:</i>
	1 <i>Ontwaken</i>	<i>Vermoord naakt</i>
	2 <i>Ontluiken</i>	<i>Vermoorde reputaties</i>
	3 <i>Ontvouwen</i>	<i>Vermoorde schoonheid</i>
<i>Teken van Zeven-trilogie</i>		<i>Vermoord in extase</i>
1 <i>Verbonden door het lot</i>	<i>De bloementuin van Harper House-trilogie</i>	<i>Plechtig vermoord</i>
2 <i>Op zoek naar de bron</i>	1 <i>De blauwe dahlia</i>	<i>Vermoord uit wraak</i>
3 <i>De kracht van het hart</i>	2 <i>De zwarte roos</i>	<i>Vermoorde liefde</i>
	3 <i>De rode lelie</i>	<i>Vermoorde harten</i>
		<i>Explosief vermoord</i>
		<i>Vermoorde getuige</i>
		<i>Rechtvaardig vermoord</i>
	<i>De villa</i>	<i>Verraad</i>
	<i>Droomwereld</i>	<i>Verleiding</i>
	<i>Het eind van de rivier</i>	<i>Hereniging</i>
	<i>Nachtmuziek</i>	<i>Waanzin</i>
	<i>De schuilplaats</i>	<i>Vergeeten verleden</i>
	<i>Thuishaven</i>	<i>Berucht</i>
	<i>Begraaf het verleden</i>	<i>Perfectie</i>
	<i>Geboorterecht</i>	<i>Visioen</i>
	<i>Het noorderlicht</i>	<i>Overlever</i>
	<i>De gloed van vuur</i>	<i>Oorsprong</i>
	<i>Een nieuw begin</i>	<i>Herinnering</i>
	<i>Het heetst van de dag</i>	<i>Verwachting</i>
	<i>Eerbetoon</i>	<i>Onschuld</i>
	<i>Vastberaden</i>	
	<i>De zoektocht</i>	E-booknovelles:
	<i>Vuurdoop</i>	<i>Bij nacht vermoord</i>
	<i>De ooggetuige</i>	<i>Vermoorde vaders</i>
	<i>Het strandhuis</i>	<i>Vermoord fantoom</i>
	<i>De schilder</i>	<i>Bloedig vermoord</i>
	<i>Geliefde illusie</i>	<i>Ritueel vermoord</i>
	<i>Terug naar huis</i>	<i>Vermoord en vermist</i>
	<i>De obsessie</i>	
	<i>Publiek geheim</i>	
	<i>Bij zonsondergang</i>	
	<i>Weet je nog?</i>	

Nora Roberts

De zwarte roos

Rosalind Harper heeft in haar leven al voor veel uitdagingen gestaan – maar deze keer hoeft ze er niet alleen voor te staan.

Deel 2 van *De bloementuin van Harper House*

Deze uitgave is eerder verschenen bij HarperCollins Holland

ISBN 978-90-225-9651-7

ISBN 978-94-023-0815-0 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Black Rose*

Vertaling: Els Papelard

Omslagontwerp: Johannes Wiebel – Punchdesign

Omslagbeeld: © shutterstock.com en stock.adobe.com

Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2005 Nora Roberts

© 2022 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Stacie

Wijze moeders houden van de vrouw
van wie hun zoon houdt.

Maar het is een geschenk als je gelukkig kunt zijn
met de vrouw die je dochter wordt.

Dank je voor dat geschenk.

Een stekplant wordt uitsluitend gekweekt om stekjes van te maken. Hij kan dan zo gesnoeid worden dat hij het beste stekmateriaal levert, terwijl de planten die als sierplant voor de tuin bedoeld zijn, ongemoeid gelaten kunnen worden.

- Uit *Plant Propagation*, The American Horticultural Society

Als je geheimen wilt weten, zoek ze dan in verdriet of plezier.

- George Herbert

Proloog

Memphis, Tennessee
december 1892

Ze kleepte zich met zorg, besteedde voor het eerst sinds maanden aandacht aan de details van haar verschijning. Haar persoonlijke dienstmeisje was weken geleden weggelopen, en ze had het benul noch de wil een ander in dienst te nemen. Dus was ze een uur in de weer met de krultang – zoals in de jaren voordat ze zo royaal werd onderhouden – nauwgezet haar pas gewassen haar oprollend en schikkend.

Tijdens de lange sombere herfst had het zijn stralende gouden schittering verloren, maar ze wist welke lotions en drankjes de glans zouden doen terugkeren, welke potjes make-up ze moest kiezen om kunstmatige kleur te brengen op haar wangen, haar lippen.

Ze kende de kneepjes van het vak. Hoe had ze anders de aandacht kunnen trekken van een man als Reginald Harper? Hoe had ze hem er anders toe kunnen verleiden haar als zijn maitresse te nemen?

Die kneepjes zou ze opnieuw benutten, allemaal, dacht Amelia, om hem nogmaals te verleiden en hem aan te sporen alles te doen wat moest worden gedaan.

Hij was niet gekomen. In al die tijd, al die maanden, was hij niet bij haar gekomen. Dus was ze genoodzaakt geweest briefjes te sturen naar zijn bedrijven, waarin ze hem smeekte te komen – met als enig resultaat dat ze werd genegeerd. Genegeerd na alles wat ze had gedaan, alles wat ze was geweest, alles wat ze had verloren.

Welke andere keus had ze gehad dan nog meer briefjes te sturen, ook naar zijn huis? Naar het voornamen Harper House, waarover zijn fletse echtgenote de scepter zwaaide. Waar een maitresse niet mocht komen.

Had ze hem niet alles gegeven wat hij kon vragen, alles wat hij kon wensen? Ze had haar lichaam verhandeld voor het comfort van dit huis, het gemak van bedienden, voor de snuisterijen, zoals de paarden oorbellen die ze nu in deed. Een lage prijs voor een man van zijn standing en rijkdom, maar vroeger had ze niet meer geambieerd dan dat: slechts een man, en wat die haar kon geven. Maar hij had haar meer gegeven dan waar zij beiden op hadden gerekend. En dát verliezen was ondraaglijk.

Waarom was hij haar niet komen troosten, met haar komen treuren? Had ze ooit geklaagd? Had ze hem ooit haar bed ontzegd of zelfs maar één keer gesproken over de andere vrouwen die hij onderhield?

Ze had hem haar jeugd geschonken en haar schoonheid. En, klaarblijkelijk, haar gezondheid. En liet hij haar nu in de steek? Wendde hij zich nú van haar af?

Ze hadden gezegd dat de baby dood ter wereld was gekomen. Doodgeboren, hadden ze gezegd. Een doodgeboren meisje dat in haar baarmoeder was weggeteerd.

Maar... Maar... had ze het kind niet voelen bewegen? Het voelen schoppen, het levenskrachtig voelen worden onder haar hart? In haar hart? Het kind dat ze niet had gewild, maar dat haar wereld was geworden. Haar leven. De zoon die in haar groeide.

De zoon, de zoon, dacht ze nu, terwijl haar vingers aan de knoopjes van haar lange jurk trokken, terwijl haar geverfde lippen steeds opnieuw de woorden vormden.

Ze had hem horen huilen. Ja, ja, daar was ze zeker van. Soms hoorde ze hem nog huilen, 's nachts. Huilen dat ze naar hem toe moest komen en hem moest troosten.

Maar wanneer ze naar de kinderkamer ging, in de wieg keek, was die leeg. Net zoals haar schoot leeg was.

Ze zeiden dat ze gek was. O ja, ze hoorde de weinige bedienden die ze nog had wel fluisteren; ze zag wel hoe ze naar haar keken.

Maar ze was niet gek.

Ze was niet gek, niet gek, hield ze zich voor terwijl ze door de slaapkamer ijsbeerde die ze eens had beschouwd als een paleis van sensualiteit.

Nu werd het beddengoed nog maar zelden verschoond, en de gordijnen waren altijd stevig dicht om de stad buiten te sluiten.

En er verdwenen dingen. Haar bedienden waren dieven. O ja, ze wist dat ze dieven en schurken waren. En spionnen. Ze hielden haar in de gaten en ze fluisterden. Op een nacht zouden ze haar in haar slaap vermoorden.

Op een nacht.

Uit angst daarvoor kon ze niet slapen.

Ze kon niet slapen vanwege de kreten van haar zoontje in haar hoofd. Roepend om haar. Roepend om haar.

Maar ze was naar de voodoopriesteres gegaan, bracht ze zichzelf in herinnering. Was naar haar toe gegaan voor bescherming en informatie. Voor beide had ze betaald met de robijnen armband die Reginald haar een keer had gegeven. De stenen gevormd als bloedrode harten tegen de ijzige glinstering van diamanten. Ze had betaald voor de amuletten die ze onder haar kussen bewaarde en in een zijden zakje op haar hart. Ze had betaald, en duur, voor de betovering die het kind had moeten oproepen.

Een betovering die had gefaald.

Omdat haar kind nog leefde. Dat was de informatie die de voodoopriesteres haar had gegeven, en die was meer waard dan wel tienduizend robijnen.

Haar zoon leefde, en nu moest hij gevonden worden. Hij moest worden teruggebracht naar haar, waar hij hoorde.

Reginald moest hem vinden, moest betalen wat er maar moest worden betaald.

Voorzichtig, voorzichtig, vermaande ze zichzelf toen ze een gil

voelde opwellen in haar keel. Hij zou haar alleen geloven als ze kalm bleef. Hij zou zich alleen om haar bekommeren als ze mooi was.

Schoonheid verleidde mannen. Met schoonheid en charme kon een vrouw alles krijgen wat ze wilde.

Ze wendde zich naar de spiegel en zag wat ze wilde zien: schoonheid, charme, elegantie. Ze zag niet dat de lange rode jurk slap over haar borsten hing, uitzakte over haar heupen en haar bleke huid vaalgeel maakte. De spiegel reflecteerde de verward neerhangende krullen, de te stralende ogen en de met rouge felrood gemaakte wangen, maar haar ogen – Amelia's ogen – zagen wat ze eens was geweest. Jong en mooi, begerenswaardig en geslepen.

Dus ging ze naar beneden om op haar minnaar te wachten, en binnensmonds zong ze. *'Lavender's blue, dilly dilly, lavender's green.'*

In de open haard in de salon brandde een vuur, en de gaslamp was aangestoken. Ook de bedienden zouden dus op hun hoede zijn, dacht ze met een nerveus lachje. Ze wisten dat de meester kwam, en de meester beheerde de financiën.

Desondanks zou ze Reginald vertellen dat ze weg moesten, allemaal, en vervangen moesten worden.

En ze wilde dat er een kindermeisje werd aangesteld voor haar zoon, haar James, wanneer hij haar was teruggegeven. Een Iers meisje, dacht ze. Die waren volgens haar opgeruimd in hun omgang met kinderen. Ze wilde een opgeruimd kindermeisje voor haar James.

Hoewel ze verlangend naar de whiskey op het dressoir keek, schonk ze in plaats daarvan een glaasje wijn in. En ze ging zitten wachten.

Naarmate het later werd, werd ze nerveuzer. Ze nam een tweede glas wijn, en een derde. En toen ze door het raam zijn rijtuig zag stilhouden, vergat ze dat ze voorzichtig en kalm moest zijn en vloog ze zelf naar de deur om open te doen.

'Reginald. Reginald.' Haar verdriet en wanhoop kwamen vrij als slangen, sissend en kronkelend. Ze stortte zich op hem.

‘Beheers je, Amelia.’ Zijn handen sloten zich om haar magere schouders, duwden haar achteruit. ‘Wat zullen de burens wel niet zeggen?’ Hij sloot snel de deur, deed toen met één staalharde blik een wachtende bediende toesnellen om zijn hoed en wandelstok aan te nemen.

‘Dat kan me niet schelen! Waarom ben je niet eerder gekomen? Ik had je zo nodig. Heb je mijn brieven niet ontvangen? De bedienden, de bedienden liegen. Ze hebben ze niet gepost. Ik ben een gevangene in mijn eigen huis.’

‘Doe niet zo belachelijk.’ Een trek van afkeer verscheen op zijn gezicht toen hij haar volgende poging om hem te omhelzen ontweek. ‘We hadden afgesproken dat je nooit zou proberen bij mij thuis contact met me op te nemen, Amelia.’

‘Je kwam niet. Ik was alleen. Ik –’

‘Ik heb het druk gehad. Kom, ga zitten. Rustig nu maar.’

Ondanks zijn sussende woorden omklemde ze zijn arm toen hij haar naar de salon leidde. ‘Reginald, de baby. De baby.’

‘Ja, ja.’ Hij bevrijdde zich uit haar greep, duwde haar in een stoel. ‘Betreurenswaardig,’ zei hij terwijl hij naar het dressoir liep om een glas whiskey voor zichzelf in te schenken. ‘De dokter zei dat er niets gedaan kon worden, en je had rust nodig. Ik heb gehoord dat je ziek bent geweest.’

‘Leugens. Het is één grote leugen.’

Hij draaide zich om, liet zijn blik over haar gezicht en haar slecht passende jurk gaan. ‘Ik kan zelf zien dat het niet goed met je gaat, Amelia. Misschien heb je wat zeelucht nodig. Die zou je goeddoen.’ Met een koele glimlach leunde hij tegen de schoorsteenmantel. ‘Wat denk je van een oceaanreisje? Dat lijkt me precies iets waarvan je zult kalmeren en weer gezond zult worden.’

‘Ik wil mijn kind. Dat is alles wat ik nodig heb.’

‘Het kind is dood.’

‘Nee, nee, nee!’ Ze sprong op en klampte zich opnieuw aan hem vast. ‘Ze hebben het gestolen. Het leeft, Reginald. Ons kind leeft. De dokter, de vroedvrouw, ze hebben het beraamd. Ik weet nu alles; ik begrijp alles. Je moet naar de politie gaan, Reginald. Naar jou zullen ze luisteren. Je moet al het losgeld betalen dat ze eisen.’

‘Dit is krankzinnig, Amelia.’ Hij trok haar hand van zijn revers en streek de kreukels glad die haar vingers in de stof hadden gemaakt. ‘Ik ga beslist niet naar de politie.’

‘Dan ga ik. Morgen ga ik naar de politie.’

De koele glimlach verflauwde tot zijn gezicht zo hard was als steen. ‘Daar komt niets van in. Je krijgt een cruise naar Europa en tienduizend dollar om je te helpen je in Engeland te vestigen. Dat is mijn afscheidscadeau voor jou.’

‘Afscheid?’ Ze tastte naar de armluning, zonk weg in de stoel toen haar benen het begaven. ‘Je... Je laat me nu in de steek?’

‘Er kan niets meer zijn tussen ons. Ik zal ervoor zorgen dat je goed wordt gehuisvest, en ik geloof dat je weer gezond zult worden door een zeereis. In Londen vind je vast wel een nieuwe beschermer.’

‘Hoe kan ik naar Londen gaan terwijl mijn zoon –’

‘Je gaat,’ viel hij haar in de rede, voordat hij een slokje whiskey nam. ‘Anders geef ik je niets. Je hebt geen zoon. Je hebt niets anders dan wat ik je wil geven. Dit huis en alles erin, de kleren aan je lijf, de sieraden die je draagt, zijn van mij. Je zou er verstandig aan doen te onthouden hoe gemakkelijk ik je dat alles kan afnemen.’

‘Neem het me maar af,’ fluisterde ze.

Iets in zijn gezicht, iets in haar gebroken geest vertelde haar de waarheid.

‘Je wilt van me af omdat... je het weet. Jij hebt de baby meegenomen.’

Haar aankijkend dronk hij zijn glas leeg. Vervolgens zette hij zijn lege glas op de schoorsteenmantel. ‘Denk je dat ik mijn zoon zou laten opvoeden door iemand als jij?’

‘Mijn zoon!’ Ze sprong weer op, haar vingers gekromd als klauwen.

De klap hield haar tegen. In de twee jaar dat hij haar beschermer was geweest, had hij haar nooit geslagen.

‘Luister naar me, en luister goed. Ik wil niet dat men weet dat mijn zoon een onecht kind is, de zoon van een hoer. Hij wordt grootgebracht in Harper House, als mijn wettige erfgenaam.’

‘Je vrouw –’

‘– doet wat haar gezegd wordt. Net als jij, Amelia.’

‘Ik ga naar de politie.’

‘En wat wil je ze dan vertellen? De arts en de vroedvrouw die bij je bevalling aanwezig waren, zullen getuigen dat je een doodgeboren meisje hebt gebaar. Anderen zullen getuigen dat mijn vrouw een gezonde jongen ter wereld heeft gebracht. Jouw reputatie, Amelia, weegt niet op tegen die van mij of die van hen. Je eigen bedienden zullen het zweren, en ze zullen zweren dat je ziek bent geweest en je vreemd hebt gedragen.’

‘Hoe kun je dit doen?’

‘Ik heb een zoon nodig. Denk je dat ik je heb uitgekozen uit gene- genheid? Je bent jong, gezond – althans, dat was je. Je werd betaald, en goed betaald, voor je diensten. Voor deze dienst word je schade- loosgesteld.’

‘Je kunt hem niet bij me weghouden. Hij is van mij.’

‘Niets is van jou tenzij ik het toesta. Zelf zou je hem hebben laten wegmaken als je de kans had gekregen. Je komt niet bij hem in de buurt, nooit. Over drie weken steek je de oceaan over. Een aanbete- ling van tienduizend dollar wordt op je rekening gestort. Tot die tijd zal ik je rekeningen blijven betalen. Dat is alles wat je krijgt.’

‘Ik vermoord je!’ schreeuwde ze toen hij de salon uit liep.

Na die woorden keek hij voor het eerst sinds zijn aankomst ge- amuseerd. ‘Je bent echt een zielig geval. Maar dat zijn hoeren meest-

al. Ik verzeker je één ding, Amelia. Als je mij of wat van mij is te na komt, laat ik je arresteren en opsluiten in een inrichting voor criminele krankzinnigen.' Hij wenkte de dienstbode om hem zijn hoed en wandelstok te brengen. 'Dat zal je niet bevallen.'

Ze gilte, trok aan haar haar en haar jurk. Ze gilte tot ze zichzelf tot bloedens toe had gekrabd.

Toen haar geest brak, liep ze in haar aan flarden gescheurde jurk de trap op, een slaapliedje neuriënd.

Hoofdstuk 1

Harper House

december 2004

Zonsopgang, de ontwakende belofte van een nieuwe dag, was haar favoriete tijd om hard te lopen.

Het hardlopen zelf was iets wat moest worden gedaan, drie dagen per week, zoals alle andere karweitjes en plichten. En Rosalind Harper deed wat gedaan moest worden.

Ze liep hard voor haar gezondheid. Een vrouw die onlangs haar zevenenveertigste verjaardag had beleefd – ‘gevierd’ kon ze het moeilijk noemen in deze fase van haar leven – moest om haar gezondheid denken. Ze liep hard om sterk te blijven, omdat ze kracht wilde en nodig had. En ze liep hard uit ijdelheid. Haar lichaam zou nooit meer zijn zoals toen ze twintig was, of zelfs dertig, maar verdraaid nog aan toe, het zou het beste lichaam zijn dat ze op haar zevenenveertigste kon hebben.

Hoewel ze geen echtgenoot had, geen minnaar, had ze een imago op te houden. Ze was een Harper, en Harpers hadden hun trots.

Maar, lieve hemel, het onderhoud viel niet mee.

Gekleed in een trainingspak tegen de ochtendkou, ging ze via de balkondeuren haar slaapkamer uit.

Iedereen in huis sliep nog.

Haar huis, dat te leeg was geweest, werd nu weer bewoond, en het was er nog maar zelden volkomen stil.

Om te beginnen woonde David er, haar surrogaatsoon, die haar huis op orde hield, haar amuseerde wanneer ze daar behoefte aan had en haar met rust liet wanneer ze alleen wilde zijn. Niemand kende haar stemmingen zo goed als David.

Verder woonde Stella er, met haar twee lieve zontjes. Het was een fortuinlijke dag geweest, dacht Roz terwijl ze op het terras haar spieren losmaakte, toen ze Stella Rothchild had aangenomen als manager van haar kwekerij. Natuurlijk zou Stella binnenkort verhuizen en die twee schatten van jongens meenemen, maar na haar trouwen met Logan – en was dat geen goed paar? – zou ze maar een paar kilometer verderop wonen.

Hayley zou er nog steeds zijn, het huis bezielend met al haar jeugd en energie. Dankzij nog zo'n gelukkig toeval en een vage en verre familierelatie was Hayley – destijds zes maanden zwanger – op haar drempel beland. In Hayley had ze de dochter naar wie ze altijd heimelijk had verlangd en was ze als extraatje ook nog eregrootmoeder van de schattige kleine Lily.

Ze had niet beseft hoe eenzaam ze was, bedacht Roz, tot die meiden waren gekomen om de leegte te vullen. Met het vertrek van twee van haar drie zoons was het huis te groot, te stil geworden.

En een deel van haar vreesde de dag waarop Harper, haar eerstgeborene, haar steun en toeverlaat, zou vertrekken uit het gastenverblijf, dat op een steenworp afstand van het hoofdgebouw stond.

Maar zo was het leven. Niemand wist beter dan een tuinier dat het leven nooit statisch was. Cycli waren noodzakelijk, want zonder cycli was er geen bloeitijd.

In een kalm gangetje liep ze de trap af, genietend van haar in ochtendnevel gehulde wintertuinen. Kijk eens hoe mooi haar lamsoren erbij stonden, met hun zilverkleurige blaadjes bedekt met dauw. En de vogels hadden de glanzende vruchtjes van haar rode appelbes tot nog toe met rust gelaten.

Om haar spieren tijd te geven om op te warmen, en zichzelf tijd om van de tuinen te genieten, liep ze in wandelpas langs de zijkant van het huis naar voren. Op de oprijlaan versnelde ze haar pas tot een sukkeldrafje – een lange slanke vrouw met haar zwarte haar in

een vlot kort kapsel geknipt. Haar ogen, honingbruin als rijpe whiskey, overzagen het terrein: de hoge magnolia's, de tere kornoeljes, het groepje sierstruiken, de zee van viooltjes die ze pas een paar weken eerder had geplant, en de perken waarvan de bloemen nog een beetje langer op zich zouden laten wachten.

Naar haar mening bestond er in heel West-Tennessee geen landgoed dat kon wedijveren met Harper House. Zoals geen huis kon tippen aan zijn statige elegantie.

Gewoontegetrouw draaide ze zich aan het eind van de oprijlaan om en maakte pas op de plaats om het huis door de pareldruppeltjes van de mist te bekijken.

Het stond er voornaam bij, met zijn combinatie van Griekse renaissance en gotiek. De warmgele natuursteen stak zacht af tegen het helderwitte lijstwerk. Een dubbele trap leidde naar het balkon dat om de eerste verdieping heen liep en vormde een bekroning van de overdekte entree op de begane grond.

Ze hield van de hoge ramen, het kantachtige houtwerk van de balustrade langs de tweede verdieping, de ruimte van het huis en de erfenis die het vertegenwoordigde. Ze had het huis gekoesterd, ervoor gezorgd, ervoor gewerkt, sinds het na de dood van haar ouders haar eigendom was geworden. Ze had er haar zoons grootgebracht, en toen ze haar echtgenoot had verloren, had ze er om hem getreurd.

Op een dag zou ze het overdragen aan Harper, zoals het was overgedragen aan haar. En goddank wist ze zeker dat hij er net zoveel van hield als zij en er net zo goed voor zou zorgen.

Wat het haar had gekost, was niets vergeleken met wat het haar gaf, zelfs op dit moment, nu ze er aan het eind van de oprijlaan door de ochtendmist naar stond te kijken.

Alleen kreeg ze door hier te staan haar vijf kilometer niet gelopen. Ze zette koers in westelijke richting, en hoewel er zo vroeg nog weinig of geen verkeer was, bleef ze aan de kant van de weg.

Om haar gedachten af te leiden van de ergerlijke lichaams oefening begon ze een lijstje op te stellen van wat er die dag moest worden gedaan. De zaailingen van de eenjarige planten waren inmiddels zo groot dat hun kiemblaadjes konden worden verwijderd. Ze moest alle zaailingen controleren op tekenen van schimmel. Een deel van de oudere plantjes zou groot genoeg zijn om te worden verspeend.

Het schoot haar te binnen dat Stella had gevraagd om meer amaryllissen, meer bloembakken met geforceerde bollen, meer kransen en poinsettia's voor de kerstverkoop. Ze zou Hayley de kransen laten maken. Het meisje had feeling voor dat soort werk.

Verder moest er iets worden gedaan aan de buiten gekweekte kerstbomen en hulststruiken. Gelukkig kon ze dat gedeelte van het werk aan Logan overlaten.

Ze moest Harper vragen of er al meer van de kerstcactussen die hij had geënt, klaar waren voor de verkoop. Ze wilde er zelf ook twee.

In gedachten was ze alle werkzaamheden op de kwekerij af aan het gaan, toen ze langs In the Garden kwam. De verleiding was groot – zoals altijd – om van de weg af te gaan, de steenslagweg naar de ingang op, om zichzelf te trakteren op een privébezoeking van wat ze van de grond af had opgebouwd.

Stella had voor de feestdagen alle registers opengetrokken, constateerde Roz met genoegen. Voor het lage gebouw dat dienstdeed als entree naar de winkelruimte had ze groene, roze, witte en rode kerststerren gegroepeerd in een feestelijke kleurenze. Boven de deur had ze een krans gehangen met eromheen minuscule witte lichtjes, en de kleine witte den die ze had opgegraven uit het veld stond versierd op de voorveranda. Witte viooltjes, glanzende hulst en winterharde salvia's maakten het geheel nog aantrekkelijker en zouden de kerstomzet zeker bevorderen.

Weerstand biedend aan de verleiding, liep Roz door.

Zo niet deze dag, dan beslist later deze week moest ze tijd vrijmaken om de rest van haar kerstinkopen te doen – of in ieder geval het grootste deel ervan. Er zouden feestjes zijn waar ze haar gezicht moest laten zien, en ze had besloten ook zelf een partijtje te geven. Het was al een poosje geleden dat ze het huis had opengesteld voor een groot feest.

Daar was de scheiding, erkende ze, in elk geval deels debet aan. Na haar domme, en genadig korte, verbintenis met een leugenaar en bedrieger had ze zich zo dom en gegriefd gevoeld, zich zo geschaamd, dat ze niet in de stemming was geweest voor feestjes.

Nu was het tijd om dat achter zich te laten, hield ze zich voor, net zoals ze hém achter zich had gelaten.

Het feit dat Bryce Clerk terug was in Memphis, maakte het des te belangrijker dat ze haar leven, in het openbaar en privé, precies zo leidde als zij verkoos.

Na tweeënhalve kilometer, op een punt dat werd gemarkeerd door een oude, door de bliksem getroffen bitternoot, keerde ze om. Haar haren en sweater waren nat van de ijle mist, maar haar spieren waren warm en los. Het was oneerlijk, vond ze, dat alles wat men over lichaamsbeweging beweerde, waar was.

Ze zag een hert schuin de weg oversteken, zijn vacht dik voor de winter, zijn ogen waakzaam vanwege de indringing van een mens.

Je bent mooi, dacht Roz, hijgend de laatste kilometer aflegend. Maar blijf alsjeblieft uit mijn tuinen. Ze mocht niet vergeten dat ze haar tuinen nog een keer moest behandelen met afweermiddel voordat het hert en zijn maatjes zouden besluiten er een lekker hapje te komen halen.

Toen ze de bocht naar de oprijlaan rondde, hoorde ze gedempte voetstappen. Even later zag ze een gedaante in haar richting komen. Ondanks de mist herkende ze de andere matineuze persoon zonder enige moeite.

Ze stopten beiden, maakten pas op de plaats, en ze keek haar zoon grijnzend aan.

‘Wat ben jij vroeg vanochtend.’

‘Ik wilde vroeg genoeg op en buiten zijn om jou te treffen.’ Hij streek door zijn donkere haar. ‘Met al die festiviteiten voor Thanksgiving en daarna je verjaardag, leek het me beter om voor de kerst het overvloedige gewicht weg te werken.’

‘Jij komt nooit een onsje aan. Irritant genoeg.’

‘Mijn spieren zijn slap.’ Hij rolde met zijn schouders en daarna met zijn ogen, die net zo whiskeybruin waren als de hare, en lachte. ‘Bovendien mag ik niet achterblijven bij mijn moeder.’

Hij leek op haar. Zijn gezicht had onmiskenbaar dezelfde trekken als het hare. Maar als hij glimlachte, zag ze zijn vader.

‘Dat wil ik zien, jongeman. Hoeveel kilometer ga je lopen?’

‘Hoeveel heb jij er gelopen?’

‘Vijf.’

Hij grijnsde. ‘Dan loop ik er zesenhalf.’ In het voorbijgaan gaf hij haar een klopje op de wang.

‘Om hem te pesten had ik acht moeten zeggen.’ Ze grinnikte en liep als coolingdown in een langzamer tempo over de oprijlaan.

Goddank, dat zit er weer op voor vandaag, dacht ze toen ze het huis zag opdoemen uit de mist. Ze liep eromheen om via dezelfde kant als ze was vertrokken naar binnen te gaan.

Het huis was stil en mooi.

En het spookte er.

Nadat ze had gedoucht, liep ze in haar werkkleding de hoofdtrap af die de vleugels splitste. Daar hoorde ze de eerste tekenen van leven: Stella’s zontjes die zich klaarmaakten voor school; Lily die zeurde om haar ontbijt. Goede geluiden, vond Roz. De bedrijvige geluiden van een gezin die ze zo lang had gemist.

Natuurlijk was het huis pas enkele weken daarvoor nog vol ge-

weest, toen al haar zoons thuis waren geweest voor Thanksgiving en haar verjaardag. En met Kerstmis zouden Austin en Mason ook weer thuis zijn. Meer kon een moeder van volwassen zoons niet verlangen.

De hemel wist dat ze tijdens hun jeugd vaak genoeg had gesnakt naar een beetje rust. Zomaar een uurtje absolute rust, met niets opwindenders omhanden dan in een heet bad liggen weken.

Maar daarna had ze juist te veel tijd tot haar beschikking gehad, nietwaar? Te veel rust, te veel lege ruimte. Dus was ze uiteindelijk getrouwd met een gehaaide schoft, die haar geld had gejat om indruk te kunnen maken op de sletjes met wie hij haar bedroog.

Gedane zaken nemen geen keer, bracht ze zichzelf onder ogen. En het diende ook geen enkel doel om stil te blijven staan bij het verleden.

Ze ging de keuken in, waar de verlokkelijke geur van verse koffie hing en waar David iets aan het kloppen was in een kom.

‘Goedemorgen, schoonheid. Hoe gaat het met mijn liefste meisje?’

‘Op en klaar om aan het werk te gaan.’ Uit een kast haalde ze een beker. ‘Hoe was je date gisteravond?’

‘Veelbelovend. Hij houdt van Grey Goose-martini’s en films van John Waters. Dit weekend proberen we een tweede ronde. Ga zitten. Ik ben wentelteefjes aan het maken.’

‘Wentelteefjes?’ Daar had ze een zwak voor. ‘Verdomme, David, ik heb net vijf kilometer hardgelopen om te voorkomen dat mijn achterwerk op mijn knieholten komt te hangen, en dan kom jij met wentelteefjes.’

‘Je hebt een prima achterwerk, en het komt zelfs niet in de buurt van je knieholten.’

‘Nog niet,’ mompelde ze, maar ze ging zitten. ‘Ik kwam Harper tegen aan het eind van de oprijlaan. Als hij erachter komt wat er op het menu staat, is hij zo hier.’

‘Ik maak er meer dan genoeg.’

Ze dronk haar koffie, terwijl hij de koekenpan verhitte.

Hij was knap als een filmster, slechts een jaar ouder dan Harper en een van de vreugden van haar leven. Als jongen was hij kind aan huis geweest, en nu zwaaide hij er zo ongeveer de scepter.

‘David... ik betrapte me er vanochtend twee keer op dat ik aan Bryce dacht. Wat betekent dat volgens jou?’

‘Dat je wentelteefjes nodig hebt,’ zei hij terwijl hij dikke sneden brood in zijn magische beslag doopte. ‘En waarschijnlijk heb je een aanval van feestdagenmelancholie.’

‘Ik heb hem er vlak voor de kerst uit gegooid. Daar komt het vermoedelijk door.’

‘En wat was het een vrolijke kerst, met die schoft buiten in de kou. Was het maar koud geweest. Had het maar ijs en kikkers en pestbuien geregend.’

‘Ik wil je iets vragen wat ik je toen nooit heb gevraagd. Waarom heb je me nooit verteld dat je zo’n hekel aan hem had?’

‘Waarschijnlijk om dezelfde reden dat jij mij niet hebt verteld wat een hekel je had aan die werkloze acteur met dat fake Britse accent op wie ik een paar jaar geleden gek dacht te zijn: ik houd van je.’

‘Dat is een goede reden.’ Ze boog zich naar het vuur dat hij had aangelegd in de kleine keukenhaard, dronk van haar koffie, voelde zich kalm en sterk. ‘Als je twintig jaar ouder en hetero kon worden, zouden we in zonde kunnen samenleven. Zou dat niet geweldig zijn?’

‘Schat...’ Hij legde een boterham in de koekenpan. ‘...jij bent het enige meisje ter wereld dat me zou kunnen verleiden.’

Glimlachend leunde ze met haar elleboog op de tafel, en ze liet haar kin rusten op haar vuist. ‘De zon komt door. Het wordt een mooie dag.’

Een mooie dag vroeg in december betekende voor een tuincentrum een drukke dag.

Roz had zoveel te doen, dat ze blij was dat ze geen weerstand had geboden aan het copieuze ontbijt dat David haar had voorgezet. Ze had namelijk geen tijd om te lunchen. Een hele tafel in haar kwekerij stond vol met zaaibakjes. De exemplaren die te jong waren om te worden verspeend, had ze al apart gezet, en nu begon ze met de eerste overplanting van de zaailingen die daar klaar voor waren.

Ze zette haar bakken, plastic potjes en turfpotjes op een rij. Een van haar favoriete bezigheden – iets wat ze zelfs nog liever deed dan zaaien – was het overplanten van sterke zaailingen in het onderkomen dat ze zouden hebben tot het tijd was om ze buiten te planten. Tot het tijd was om ze buiten te planten, waren ze alleen van haar.

Dit jaar experimenteerde ze met haar eigen potgrond. Ze had inmiddels ruim twee jaar samenstellingen uitgetoetst en geloofde dat ze nu het beste mengsel had gevonden, zowel voor gebruik binnenshuis als buiten. De potgrond voor buiten zou als het goed was ook prima geschikt zijn voor gebruik in de kas.

Nadat ze haar bakjes had gevuld uit de zak waarin ze de potgrond zorgvuldig had gemengd, testte ze de vochtigheid en keurde die goed. Voorzichtig tilde ze de jonge plantjes aan hun kiemblaadjes op. Bij het verplanten zorgde ze ervoor dat het steeltje in de pot net zover in de grond kwam als het in de zaaibak was geweest, waarna ze met geroutineerde vingers de aarde om de wortels aandrukte.

Ze vulde de ene pot na de andere, voorzag ze van etiketjes en neuriede afwezig mee met de muziek van Enya uit de draagbare cd-speler, die ze een van de basisbenodigdheden in een kas achtte. Daarna gaf ze de plantjes water waarin een beetje meststof was opgelost.

Ingenomen met de voortgang, liep ze door de achteringang naar de kas met vaste planten. Ze controleerde deze afdeling: planten die onlangs waren opgekweekt uit stekjes, en planten die al ruim een jaar eerder waren gestekt en over een paar maanden klaar zouden zijn

voor de verkoop. Ze gaf ze water en verzorgde ze, ging vervolgens naar de kweekplanten om meer stekjes te nemen.

Ze was net begonnen met het stekken van een bak anemoontjes, toen Stella binnenkwam.

‘Zo, je bent druk geweest.’ Stella, haar rode krulhaar in een paardenstaart, overzag de tafels. ‘Heel druk zelfs.’

‘En optimistisch. We hebben een prima seizoen gehad, en ik verwacht dat we er nog een zullen krijgen. Als de natuur ons geen loer draait.’

‘Wil je komen kijken naar de nieuwe voorraad kransen? Hayley heeft er de hele ochtend aan gewerkt, en volgens mij heeft ze zichzelf overtroffen.’

‘Voordat ik wegga.’

‘Ik heb haar vroeg naar huis gestuurd. Ik hoop dat je dat niet erg vindt. Ze moet er nog aan wennen dat Lily bij een oppas is, al is die oppas een klant en woont ze nog geen kilometer hiervandaan.’

‘Geen probleem.’ Ze ging naar de margrietten. ‘Je hoeft niet voor ieder wissewasje mijn goedkeuring te vragen, Stella. Je managet dit bedrijf nu al bijna een jaar.’

‘Het was een excuus om hierheen te komen.’

Roz onderbrak haar werk. Haar schaar bleef hangen boven de wortels van de planten, klaar om ze af te knippen. ‘Problemen?’

‘Nee. Ik wil het al een tijdje vragen, en ik weet dat dit jouw domein is, maar ik vroeg me af of ik na de feestdagen, wanneer het een beetje rustiger is, wat tijd zou mogen doorbrengen in de kwekerij. Ik mis het.’

‘Oké.’

Stella schoot in de lach. ‘Ik kan zien dat je bang bent dat ik je routine zal proberen te veranderen, zal proberen alles op mijn manier te organiseren,’ zei ze met twinkelende ogen. ‘Ik beloof je dat ik dat niet zal doen. En ik zal je niet voor de voeten lopen.’